

*Oh, Janet Gaynor de l'amor de vidre
I del nom ensucrat! Ara jo et canto
Part d'allà de les venes i del somni
Que va empaitar la nit definitiva;*

Josep M. Llompart

*Yo nací —¡respétadme! Con el cine
bajo una red de cables y aviones*

Carta abierta Rafael Alberti

Totes les generacions actuals del món desenvolupat, per utilitzar una terminologia políticament correcta, han crescut en la cultura cinematogràfica. Independentment de la fidelitat que cadascú brinda al cinema, la població d'aquest món s'ha format culturalment dins d'un context allà on el cinema hi té un pes essencial. Tanmateix, n'hi ha d'homes, i també de dones, que hi van néixer, amb el cinema, que van venir al món pràcticament de manera simultània o pocs anys després de l'època en què la indústria cinematogràfica va prendre forma i va manifestar-se públicament, ara ha fet 110 anys.

És per això que cada any es festegen més quantitat de centenaris de personatges que han deixat petjada a la breu, i laxa alhora, història del cinema. Directors, actors, actrius, tècnics de tota casta celebren el centenari del seu naixement aquest any 2006 acabat d'entrenar. A una representació d'aquesta nòmina intentarem, al llarg de l'any, retre homenatge a través dels diferents cicles que programem al Centre de Cultura, i no hi ha millor manera de començar que dedicar el primer a **John Huston** amb tres de les més destacades pel·lícules: *La jungla del asfalto* (1950), *Key Largo* (1948) i *Fat City* (1972); les dues primeres compartides amb **Marc Lawrence**, desaparegut aquest any passat.

La programació del mes de gener es completa amb cinc pel·lícules de **Nicolas Philibert**, produccions molt més recents i que plantegen un duel Amèrica-Europa sense ànim bel·ligerant, ans al contrari, com una manera de comparar escoles, maneres d'entendre el cinema, en definitiva. Tants d'homenatges i referències a les persones que es moren deixen a l'autor d'aquests escrits introductoris de la revista una sensació de necrològeg oficial. Farem l'esforç de treure'n una part positiva, si més no pel que permet de recuperació d'algunes de les millors pel·lícules de la història. La mort, així ens consolam, no deixa d'ésser un fet natural i no ha d'utilitzar-se, ni tan sols en sentit metafòric, com a cap mena de viatge tràgic. De fet, el pitjor viatge del món, ha estat considerat el de la darrera expedició del capità **Scott** al Pol Sud, aquest és almenys el títol del llibre que ho narra, i que va acabar precisament amb la mort dels expedicionaris. Millor deixar-ho aquí.

